

Al Saló de Sessions de la Casa Consistorial de la ciutat de Manresa, el 22 d'abril de 2006. Es reuneixen els senyors i senyores que tot seguit es relacionen, per celebrar la sessió número 5 del Ple de la Corporació, amb caràcter extraordinari i urgent, en primera convocatòria.

ASSISTENTS

Alcalde-president

Il.lm. Sr. Jordi Valls i Riera

Tinents d'alcalde

Primer: Sr. Josep Camprubí i Duocastella

Segon: Sr. Ramon Fontdevila i Subirana

Tercera: Sra. Maria Àngels Mas i Pintó

Quarta: Sra. Núria Sensat i Borràs

Cinquè: Sr. José Luís Irujo i Fatuarte

Sisena: Sra. Aida Guillaumet i Cornet

Setè: Sr. Ignasi Perramon i Carrió

Regidors i Regidores

Sra. Montserrat Mestres i Angla

Sra. Anna Torres i García

Sr. Alain Jordà i Pempelonne

Sra. Rosa Argelaguet i Isanta

Sra. Montserrat Selga i Brunet

Sr. Josep Lluís Gozalbo i Fuertes

Sr. Xavier Rubio Cano

Sr. Josep Vives i Portell

Sra. Imma Torra i Bitlloch

Sr. Josep Becerra i Finestras

Sra. Maria Rosa Riera i Montserrat

Sr. Gregori García i Lladó

Sr. Alexis Serra i Rovira

Sr. Miquel Àngel Martínez Conde

Sr. Josep Maria Sala i Rovira

Sr. Xavier Javaloyes i Vilalta

Sra. Carina Rius Díaz

Secretari general

Sr. Alfred Lacasa i Tribó

Interventor

Sr. Josep Trullàs i Flotats

El president obre la sessió a les 12 hores i 7 minuts, i un cop comprovat el quòrum d'assistència necessari per a la seva vàlida constitució, es passa tot seguit a tractar els assumptes compresos a l'ordre del dia que s'especifica a continuació.

1. **PRONUNCIAMENT DEL PLE SOBRE LA URGÈNCIA DE LA CONVOCATÒRIA I, SI ESCAU, RATIFICAR-LA.**

L'**alcalde** diu que, en primer lloc, caldria votar la urgència de la convocatòria, i que al llarg del Ple s'explicaran aquests motius.

Sotmesa a votació la urgència, s'aprova per unanimitat dels 25 membres presents.

2. **PRENDRE CONEIXEMENT DE LA RENÚNCIA AL CÀRREC D'ALCALDE I DE REGIDOR DE L'AJUNTAMENT DE MANRESA PRESENTADA PEL SENYOR JORDI VALLS I RIERA.**

El secretari dóna compte del dictamen de l'alcalde, de 20 d'abril de 2006, que transcrit diu el següent:

"El senyor Jordi Valls i Riera ha presentat escrit de data 20 d'abril de 2006, registre d'entrada núm. 18079, de 20 d'abril de 2006, en el qual formula la seva renúncia al càrrec d'alcalde i de regidor d'aquest Ajuntament.

Tenint en compte la urgència que revesteix la substitució del regidor per tal que la Corporació actuï amb la totalitat del nombre legal de membres corporatius.

Per tot això, en concordança amb l'escrit de renúncia esmentat, es proposa al Ple de l'Ajuntament de Manresa l'adopció del següent:

ACORD

1. Prendre coneixement de la renúncia formulada pel senyor Jordi Valls i Riera, que pertany a la candidatura del Partit dels Socialistes de Catalunya - Progrés Municipal, al càrrec d'alcalde i de regidor d'aquest Ajuntament, mitjançant escrit de 20 d'abril de 2006, registre d'entrada núm. 18079.
2. Trametre certificació de l'acord a la Junta Electoral Central, per a la substitució del senyor Jordi Valls i Riera, conforme a allò establert a la Llei orgànica de règim electoral general, i a tal efecte expedeixi la

credencial acreditativa de la condició d'electe a favor del candidat a qui correspongui cobrir la vacant produïda.

3. Així mateix indicar que, a judici d'aquesta Corporació, correspon cobrir la vacant de regidor al senyor Francesc Caballo Molina, en atenció al lloc que ocupa en la llista P.S.C. (PSC-PSOE)-PM."

L'alcalde explica que, tal com diu el dictamen, el Ple d'avui pren coneixement de la seva renúncia al càrrec de regidor i alcalde d'aquest Ajuntament. El motiu és que el president de la Generalitat li ha demanat que assumeixi la responsabilitat de conseller de Treball i Indústria. I més enllà de les il·lusions i dels plantejaments personals o polítics que un pot fer, el que és cert és que és una proposta que no es pot rebutjar.

Com sempre en aquest tipus de debat començaran les intervencions de menor a major, amb la qual cosa obrirà el debat el senyor Xavier Javaloyes del PPC, després intervindran: Núria Sensat d'ICV-EA, Ramon Fontdevila d'ERC, Josep Vives de CiU i, finalment, Josep Lluís Irujo del PSC.

El senyor Javaloyes i Vilalta comença la seva intervenció dient que "és aquest un Ple diferent, especial i emotiu, si em permeten. I ho es, ja que el motiu de la convocatòria fa que els adjectius anomenats tinguin el seu pes i la seva raó de ser.

Es diferent a un Ple normal i ordinari ja que l'objecte de la decisió a prendre no es d'un dictamen usual i normal dels que estem acostumats a veure i votar.

Es especial perquè mai ens haguéssim imaginat haver de votar l'acceptació de la renúncia d'un regidor i que alhora es l'alcalde, i més especial encara si es té en compte que fem aquest acte per que aquest regidor que es l'alcalde que demana aquesta renúncia ho fa per ocupar-se d'unes responsabilitats majors, per a ser conseller d'Indústria i Treball del Govern de la Generalitat de Catalunya.

I és emotiu, ja que de fet t'adones de que han passat onze anys des del moment en que un conjunt de ciutadanes i ciutadans vàrem ser escollits com a regidores i regidors; que el temps no perdona, en qualsevol cas ens millora... i que cada un des del lloc que li corresponia pels pactes elaborats, i pels resultats obtinguts en cada una de les conteses electorals, uns des del govern i altres des de l'oposició, hem estat transformant Manresa.

L'assoliment d'aquesta transformació és sense dubte per la base conscient i absoluta del consens existent. Consens i pacte, establert amb totes les forces

polítiques del consistori en aquells temes i aspectes essencials del desenvolupament i transformació de Manresa.

Possiblement pot haver-hi qui li agradaria que aquest ple fos un repàs d'allò fet. Possiblement hi haurà qui ho farà. Nosaltres no. I no ho farem perquè quan es fa un balanç s'ha d'observar d'on surt i com queda l'actiu, es clar, però també s'ha de citar i repassar el passiu, que sempre n'hi ha i que sempre queda.

I no volem precisament ara, aquí i avui entrar en elaborar llistes de d'actiu i passius, temps hi haurà i temps tindrem ja no per elaborar sinó fins i tot per a poder discernir amb tranquil·litat d'on han sortit i que representen els actius i com i de quina manera s'han produït i com ens afecten aquests passius.

Ara i si em permeteu, avui és un dia de joia, alegria i satisfacció. I mira tu, ho diem els del PP, aquells que un pacte anomenat del Tinell diu que amb el PP ni aigua. És igual. Avui és un dia de joia, alegria i satisfacció. Un manresà assoleix una conselleria del govern de la Generalitat. Bé i ja en son dos. Tot sigui dit. I amb independència que a partir d'ara a Manresa anirem sobre ferro, ja que amb dos consellers... és broma, significa que al territori, la comarca del Bages, hi ha un bagatge important de formació política amb suficiència elevada que permet per sobre de tot veure i significar que tenim un capital humà a disposició de la societat en general i de l'Administració pública.

I això es interessant, és amatent de veure com al si del Govern de la Generalitat de Catalunya hi ha cada vegada més la representació del territori de Catalunya i la mostra de la sensibilitat territorial, que ha de servir no pas com un element de creixement injustificat de l'àrea territorial, sinó a voltes per redistribuir i planificar de manera diferent, amb coneixement de causa del territori i de la mostra i personalitat pròpia de cada comarca que ha de fer més justa i sostenible i solidària i d'una manera diferent els *inputs* fins ara desenvolupats al si dels governs de la Generalitat.

Estem convençuts que el nostre company regidor, escollit i reelegit en tres ocasions, alcalde de la corporació de Manresa farà una tasca adequada a les seves noves responsabilitats assumides. Estem joiosos d'observar la il·lusió continguda del nostre encara company, la mirada lluminosa que albira un futur engrescador, l'assumpció dels nous reptes i la credibilitat de la seva gestió que l'avalua i el propulsa a obtenir nous èxits en la projecció i carrera pública.

Ara tocaria dir allò de: "et trobarem a faltar" I no, no. Si us plau! Però sí que és cert que un alcalde que ha comandat dues legislatures i mitja, marca. Deixa estil, empremta, maneres, tacles, expressions, estratègies, converses... i benvolgut i apreciat regidor i alcalde Jordi, això que malgrat que un altre vindrà i et substituirà, difícilment, segur que no ho podrà esborrar.

Sé que com a regidor i portaveu a l'inici de la teva, nostra, primera legislatura, i després com a president del meu grup municipal, hem tingut mes d'una topada, més d'una enganxada, més d'una manera de veure el got; però deixem dir-te que també hem tingut més oportunitats de posar en comú allò que ens apropava que no allò que ens distanciava. I això que sembla tan fàcil i lògic, per a molts significava que era claudicació , tant teva com meva, i res més lluny de la realitat.

Es tracta d'abordar totes les sensibilitats perquè el trajecte d'assolir una societat millor sigui més planer, ferm i segur. I es evident que això només s'assoleix amb la complicitat de tots els actors intervinents

Jo el poc que sé de la política, que és des del moment en què vaig assolir l'honor de ser escollit regidor municipal, és en el moment just en què vas ser tu nomenat alcalde. És a dir, que he viscut i après en paral·lel els aspectes de la política municipal com tu les vicissituds de l'alcaldia.

I és per aquest motiu que jo sí que et trobaré a faltar. No es tracta d'una declaració de principis ni d'amor, polític és clar. Però sí, i sense vergonya ho dic, d'una estima personal sincera.

Esperem des d'aquest grup municipal i des del partit polític que representem els millors encerts en la teva gestió de Conseller, i des d'aquí et fem una penúltima reflexió que ens atrevim a fer-la al nou Conseller d'Indústria i Treball, ja que el pas de la política municipal a la política de grans i estratègiques visions del país marquen una clara i diferenciada manera d'actuar i de fer política, i del tipus de política. És per això que anomenen la cita del filòsof francès en Vladimir Jankélévitch, que diu: *"Pare, no_els perdonis, que saben què fan"*. Bé, de fet la cita segons com, també serviria per a la política municipal de casa nostra.

Jordi Valls i Riera. Honorable, salut i molta sort!"

La senyora Sensat i Borràs comença la seva intervenció dient que avui acaben d'alguna manera, una relació que a nivell personal es va establir fa dos anys i a nivell polític una dotzena. Avui és un dia especial, és el dia del Jordi, el dia de l'alcalde.

Com a organització política no defugirà aquesta vessat personal, al contrari, però tampoc no pot defugir una valoració política, no perquè deixi de ser alcalde, sinó perquè la ciutat continua i pensen que és important transmetre a dia d'avui que aquest projecte que es va iniciar l'any 1995 i que en aquests

moments estan en plena moguda i remoguda a la ciutat, sacsejada per molts llocs, no estan arribant al fina de res, sinó que estan a l'inici de noves il·lusions, de nous reptes, que ben segur al que encara en aquests moments és alcalde, segur que també li sap molt greu no poder-los continuar compartint, planificant i executant. Però aquesta ciutat respira, està cohesionada en un tripartit, on evidentment l'alcalde hi ha tingut, hi té, i esperen que se'n recordi des de la distància, un paper important, però aquesta ciutat ha de continuar tirant endavant. I de fet, quan han entrat avui aquí, han aplaudit i han picat fort, interpreta que aquesta és la força que la ciutat té, la il·lusió que en la mesura que un alcalde és cridat a anar al govern de la Generalitat, és que hi ha un reconeixement a la seva gestió, a la seva capacitat, i que aquesta gestió i aquesta capacitat s'han visualitzat i s'han plasmat en la nostra ciutat que és Manresa, una ciutat en què hi ha un projecte engegat des de fa dotze anys, amb tres organitzacions que han tingut moments de tot, com en tot matrimoni, com en tota relació, però en aquest cas encara més complicada perquè no era una parella normal perquè no és de dos sinó que és de tres, i en aquest trio tant ara com amb el senyor Mora, han tingut moments de tot. Però creu que és important recordar que en aquesta relació ha perdurat el positiu, la capacitat d'arribar a acords i la capacitat de coincidir en la Manresa que volem per avui i pel futur. I aquest és un dels valors que espera que el nostre alcalde, encara, però sobretot ja conseller, porti a la Generalitat aquest aire de tripartit que, encara que ho sembli, no és tan difícil ni impossible que tres organitzacions polítiques diferents d'origen, de tradició, de manera de fer la política, tinguin capacitat d'asseure's, de discutir, d'arribar a acords, de planificar i, sobretot, de gaudir redefinint i fent Manresa. I espera que, en aquest cas, el Jordi pugui aportar això a la Generalitat. Segurament que aquest és un dels valors més importants que tenen a dia d'avui, com a tripartit i com a govern a la ciutat, aquesta capacitat de cohesionar i d'entendre's i on el Jordi ha tingut sense cap mena de dubte un paper important. Però seria un error pensar que si no tenen el Jordi això no és possible, entre altres coses, perquè podria dir que ja pot anar a la Generalitat ell sol que també ho arreglarà tot, i això no és possible. Per tant, les persones deixem empremta, tenim un tarannà i una manera de fer i el tarannà del Jordi Valls i Riera ha estat present a la ciutat, hi és i hi continuarà essent, però no hi ha dubte que aquest és un treball col·lectiu que ara més que mai els ha d'esperonar perquè Manresa no perdi, sinó que guanyi, la ciutat guanya un altre conseller, a més a la ciutat té temes molt importants pendents amb la Conselleria de Treball i Indústria. En aquest sentit, li diu que compti amb ICV-EA per tot allò que necessiti en les seves funcions com a conseller. Manresa té projecte, tenen ganes de tirar-lo endavant i ara més que mai Manresa ha de demostrar que som madurs, que hem crescut i tenim ganes de fer coses.

Però com deia al començament, avui és el dia del Jordi i també toquen unes reflexions personals: Han tingut temps suficient per conèixer-se i pensa que el fet de deixar de ser alcalde li permetrà fer coses que ara ha hagut de fer d'una manera incòmode: pensa que és un dels alcaldes que més ha vist la ciutat però de la manera més invisible, posat a dins d'aquella moto amb el casc, que semblava *La hormiga atómica*, que anava a veure els carrers, els clavegueram ... i pensa que si alguna cosa ara aconseguirà és treure's aquesta pressió que només sap i que només la coneix qui exerceix un càrrec a dins del seu propi municipi. Pensa que aquesta pèrdua de pressió permetrà al Jordi gaudir de la ciutat que ell, en primera persona, juntament amb catorze homes i dones més, intenten fer.

Espero que ara el Jordi pugui gaudir d'aquesta ciutat. Molta sort, Jordi!.

El senyor Fontdevila i Subirana comença la seva intervenció dient que "avui assistim a un acte singular, especial, administrativament imprescindible i, alhora, amb un punt d'emoció perquè suposa un relleu a l'Ajuntament de Manresa.

Parlem d'un trajecte de gairebé onze anys, d'un llarg període de govern estable amb un alcalde president que avui ens deixa, que encapçalava aquest govern de progrés que formem PSC, ICV-EA i ERC, que presidia aquest Ajuntament. Es tracta, probablement d'un dels períodes més llargs de tenir el mateix alcalde president de la Corporació. Han estat onze anys treballant pel bé comú, per la res pública, per la qualitat de vida de tot Manresa, tot emprenent una transformació de resultats majoritàriament positius en l'urbanisme, en la dinamització econòmica o les polítiques de cohesió social: encarant nous reptes de futur mitjançant la participació ciutadana. I encara, mirant de no perdre de vista el nostre compromís nacional. Perquè com deia aquell, la gestió municipal no ha estat mai neutra, i si parlem de la nostra, m'atreviria a dir que encara menys.

Parlo i recordo, en nom del grup municipal d'ERC, d'aquests onze anys de trajecte i de projecte compartit, i parlo de més complicitats que desencontres, que també n'hem tingut, és clar. Però potser destacaria més enllà dels resultats, tal com deia el senyor Javaloyes, aquestes ganes de poder parlar de tot i amb tothom. Si allò del 95 va començar per ser un govern a tres bandes (quasi quatre) que havia de durar tres mesos (o potser quatre) la gràcia era que tothom hi tenia un lloc, un paper, una responsabilitat. I que escoltàvem molt i gastàvem poc (entre d'altres coses perquè de diners no és que n'hi haguessin pocs, és que en faltaven moltíssims). I a més a mes, encara que any rera any, al llarg de tots aquests anys l'economia s'ha sanejat, han mantingut el diàleg, aquesta capacitat de cercar mínims comuns denominadors amb tots els

ciutadans, amb tots els col·laboradors, amb tots els regidors i regidores que en el temps han anat passant, que són moltíssims, hem mirat de treballar conjuntament amb la ciutat i valorem des d'ERC que aquest to s'ha conservat.

Vull dir, fet i fet, que des d'ERC valorem positivament aquesta tasca compartida que avui el Jordi deixa, aquest itinerari conjunt que miràvem d'empènyer, i també, personalment, dir-te que m'ha estat molt gratificant treballar amb tu. Ja ho sabies, probablement, però ara que te'n vas, t'ho dic obertament, i també que sigui per molt temps. Si alguna cosa t'has d'endur d'aquest Ajuntament, emporta't, d'una banda l'experiència local - aquests anys de ser a primera línia, la més pròxima als ciutadans, la més exigent en la feina. I, d'altra banda, emporta't aquesta capacitat de diàleg. Que aquesta capacitat de treball i de diàleg siguin també les premisses que guïïn la teva actuació com a conseller del govern, treball i diàleg per respondre al nou compromís que ara emprems, un compromís d'abast nacional. I que tu ja saps que arrenca de cadascun dels municipis de Catalunya..

Acabo, i ho vull fer per donar-te les gràcies per tots els objectius i esforços compartits, per la confiança, per totes les esperances... i perquè tot i haver estat cíclicament (el 95, el 99 i el 2003) adversaris , deixa'm dir-te que el temps que em queda en aquesta Casa segur que et trobaré a faltar".

El senyor Vives i Portell comença la seva intervenció dient que "és molt difícil parlar avui, estic bastant emocionat, em costa molt parlar i algú li sorprendrà això. Algú pot pensar que el cap de l'oposició diu que se'n va el Jordi Valls, que és un referent, que és un home molt important, que és una persona que ha marcat la ciutat, però en el meu cas crec que més que marcar la ciutat o marcar algunes circumstàncies, a mi m'ha marcat personalment i em costa dir el que vull dir. Ahir a la nit estava intentant escriure un discurs però pensava que no n'he escrit mai i no debutaré pas avui. Entre altres coses, perquè tenia el dubte de si parlar des de la racionalitat o des del cor i el dubte em va durar tres segons perquè vaig pensar que no podia parlar des de la racionalitat quan ens acomiadem d'un amic.

Com deia abans el senyor Javaloyes, avui no toca fer balanç. Entenc que el Ramon i la Núria avui parlin de continuïtat, parlin d'un projecte que continua, algú podria entendre que nosaltres diguéssim que s'acaba un cicle, però avui no és aquesta la qüestió. La qüestió és que avui hi ha una personal, el Jordi Valls, que se'n i l'hem de felicitar per tot el que fa. De veritat, que el grup municipal de CiU estava temptat de votar en contra del dictamen, però hem pensat que tampoc toca. Però et trobarem a faltar, Jordi, perquè durant aquest temps hem après moltes coses junts i en aquest sentit has estat una persona clau. Hi ha hagut un ambient que tu de vegades has qualificat de florentí, has

dit que la nostra relació era florentina perquè més enllà de les discrepàncies, més enllà de les crispacions, dels abraonaments que tots tenim, en moments determinats, pel nostre caràcter, per la nostra visceralitat, pel nostre nervi ... sempre hem mantingut una relació correctíssima, extraordinària, educada, però crec que ha anat més enllà de tot això. I ho dic amb tota la franquesa del món. Perquè en aquest trajecte, i només fa set anys que sóc a l'Ajuntament, recordo que ens vam conèixer fa vint-i-un anys i érem una mica diferents: no pentinàvem tants cabells grisos, pesàvem una mica menys i segurament teníem menys motxilla, menys responsabilitat. Fa vint-i-un anys ens vam conèixer quan estaves a la Cambra de Comerç i ens explicaves una cosa que era l'IVA. Ningú ho sabia i tu ens ho explicaves, jo feia un programa a Ràdio Catalunya i cada setmana venia a gravar-te a la Cambra de Comerç perquè ens expliquessis això. D'aleshores ençà han passat moltes coses: la Cambra ja no és allà on era, tu has estat alcalde i els altres hem anat fent el que hem pogut a la vida, de manera que transformació que dèieu abans és certa. Això ha canviat molt en aquests anys, especialment, en els darrers. Però amb tot això hem acumulat un capital vital que és que més ens queda. El més important de tot això no és tant que s'hagi transformat la ciutat, que és veritat, no és tant que tinguem unes perspectives de futur, que les tenim, no és tant que, a més, ara tinguem dos manresans que ocupen càrrecs de moltíssima responsabilitat en el si del país i que això ha de revertir també en positiu pel territori i per la manera d'entendre Catalunya més enllà del prisma de l'àrea metropolitana ... El més important és el que ens enduem al cor, aquest capital humà, això no ens ho traurà mai ningú. Perquè això supera la diferència, supera la ideologia, supera el fet que un dictamen puguem estar-hi o no d'acord, o que diguem que al Sector Est hi ha d'anar no sé quants habitatges. Tot això és important, però al final de la vida, que és molt curta, l'hem de viure intensament i l'hem d'aprofitar – i per això fas bé d'agafar aquest tren perquè és un tren molt important - el que ens queda quan ens asseiem en una butaca i mirem enrere – perquè ens queda més enrere que no pas endavant- el que ens queda és això: aquesta vivència, aquest sentiment i, en tot cas, aquest capital . Sembla que això sigui molt romàntic, només tocar la fibra, però quan fem una reflexió vital sobre l'existència de tots plegats, la personal i la col.lectiva, si ens adonéssim de la importància que té això, ens sentiríem les persones més riques del món. I permet-me que t'ho digui, aquest grup municipal, però jo personalment em sento molt ric d'haver compartit tot aquest temps al teu costat. Però també t'hem de fer encàrrecs: t'hem de demanar no que no oblidis la ciutat, que segur que no l'ha oblidaràs perquè estaràs aquí, tampoc no t'hem de demanar que facis coses per nosaltres des d'allà, sinó, sobretot, que pensis que també ens tens aquí, que hem treballat colze a colze, amb discrepàncies, com deien el Xavier i el Ramon, però intentant posar-nos d'acord en moltes coses importants per a la ciutat. Per tot plegat, sàpigues que estem aquí, que estem al teu costat i que hi serem, sobretot, en els moments més difícils, perquè els amics van

més enllà de les sigles, els amics van més enllà dels governs, els amics van més enllà de les conjuntures.

Per tant, de tot cor, Jordi, enhorabona, felicitats i ja ho saps, per tot el que necessitis ens tens aquí, a la teva disposició".

El senyor Irujo i Fatuarte comença la seva intervenció dient "Alcalde, regidores, regidors, assistim a aquest ple extraordinari, l'últim ple al qual som convocats per l'alcalde, Jordi Valls, extraordinari per dues raons, no ens trobem a les vuit del vespre del tercer dilluns del mes d'abril, i perquè assistim a la renúncia de Jordi Valls a l'alcaldia com a conseqüència del seu nomenament com a conseller del Govern de la Generalitat.

Si vostès estan emocionats, i així ho han expressat de forma molt sincera, es poden imaginar com ens trobem en aquests bancs. Els que realment tenim ganes de votar en contra d'aquest dictamen som nosaltres. No ho farem perquè és una característica nostra la disciplina i facilitar també les coses al nostre govern, a la Generalitat.

En primer lloc el que els vull agrair en nom del Grup municipal Socialista són les amabilíssimes paraules que han tingut tots vostès, tots vosaltres, portaveus d'iniciativa, d'esquerra, del partit popular i de convergència. Perquè jo penso que aquesta característica de correcció d'economia que ens distingeix a l'Ajuntament de Manresa, i que algú forà sempre qualifica o algunes vegades qualifica de caduca costum florentina, l'hem de preservar com un espai permanent de diàleg perquè entre tots estic segur que podem fer moltes coses, les hem fet fins ara, alguns des de l'oposició i alguns des del govern, però l'hem de continuar fent, evidentment.

Avui Jordi Valls posa fi a divuit anys de vida municipal, onze dels quals han estat com a alcalde. Avui és un dia en què hi ha una cruïlla a cavall de dos fets, divuit anys de vida municipal amb una brillant trajectòria com a alcalde de la nostra ciutat, i un futur que tot just acaba de començar com a conseller del Govern de la Generalitat.

Dit tot l'anterior us he de dir que, com ja he dit al principi, no resulta gens fàcil lligar unes quantes paraules que, més enllà de la seva idoneïtat o no, reconguin tot el contingut i el significat que per nosaltres té aquest acte. Es tracta d'una feina difícil perquè avui els regidors i regidores socialistes i els socialistes de Manresa estem emocionats, com ja els he dit, impregnats d'un sentiment molt especial com tots vostès estic segur comprenen i comparteixen per una altra part.

En primer lloc ens aclapara un legítim sentiment d'orgull, perquè ens sentim orgullosos d'haver contribuït decisivament en aquests darrers onze anys a l'experiència col·lectiva i al desenvolupament de la nostra ciutat des del govern municipal. En tot aquest procés Jordi Valls ha estat una persona clau i un veritable líder. Una persona clau perquè ha ocupat el lloc més rellevant i per la seva visió sempre avançada respecte cap a on havia de dirigir-se l'acció política. Un líder tranquil i dialogant, que amb la seva gran capacitat pel pacte i el consens ha encapçalat el govern tripartit de Manresa, allò que la companya Núria Sensat deia "el trio", que curiosament el tripartit de Manresa crec recordar que va ser un dels primers o el primer de Catalunya i curiosament ara Jordi Valls accedirà a l'últim tripartit que ens ha donat el nostre país, i que s'ha distingit ell mateix pel seu tarannà respectuós i ha sabut sempre donar forma a les seves idees i projectes assolint grans complicitats i grans consensos. No solament ha estat la seva virtut sinó la de tots els que estem aquí i la de tots els que han estat prèviament aquí.

Durant aquests onze anys en què Jordi Valls ha estat alcalde de Manresa la nostra ciutat ha experimentat una gran transformació, però jo avui també claudicaré a l'hora de fer un balanç. No el vull fer perquè tots coneixem el que ha passat en els darrers dos anys de la nostra ciutat. Aquesta transformació ha estat una transformació en profunditat i està essent una transformació en profunditat, i és obra de tots els que seiem aquí i dels que hem seguit prèviament. Però sí em permetran que els digui que l'etapa de l'alcalde Valls també serà recordada per allò que Johan Cruyff deia als intangibles. Serà recordada per la recuperació de la nostra autoestima, com a col·lectivitat, per la projecció de Manresa com a capital de la Catalunya central, pel relançament de la ciutat en terrenys que pocs podien imaginar abans d'aquesta etapa – m'estic referint als terrenys tecnològics, de la innovació, del posicionament del camp universitari -.

Aquí parlaré del meu balanç perquè, no es tracta ara de fer un gran recorregut pel que ha estat l'obra d'aquests darrers anys de govern. Jordi Valls també s'ha distingit per ser un gran valedor del pacte de progrés, el seu esperit de concertació, de conciliació, la seva capacitat per assolir acords ha estat el gran motor i l'ànima de la conjunció de les tres forces polítiques que han conformat el govern de la ciutat durant el seu mandat.

Recuperant el fil pel qual he començat les meves paraules, quan parlava de l'emoció d'avui, parlava d'orgull, orgull també pel seu nomenament com a conseller del Govern de la Generalitat. Però els haig de dir una cosa, ens ha sorprès el dia i l'hora, ens ha sorprès el context i la forma, no ens ha sorprès el nomenament en sí. Coneixem i sabem la seva vàlua i capacitat, la seva trajectòria l'avalua i el seu horitzó de futur serà llarg i fecund, estem segurs.

Et desitgem tota mena d'encerts i èxits!, però per a la ciutat de Manresa el seu nomenament ja representa el primer èxit i és un magnífic reflex del que ha representat col·lectivament la teva alcaldia. Per tant, aquest sentiment d'orgull simbolitza el nostre reconeixement i homenatge al teu treball polític i al teu lideratge. És un reconeixement al dia a dia d'una persona que ha demostrat unes qualitats extraordinàries pròpies d'un dimensionament humà i polític de gran rellevància. La seva capacitat de gestió, de treball, de diàleg i pacte, de compromís social, de fer i treballar en equip i treure el millor de totes les persones que l'envolten, d'aglomerar idees, de resoldre conflictes, fa que sigui admirat per tots els regidors i regidores socialistes passats i actuals. Estem segurs que marxa també amb un amplíssim reconeixement de molts ciutadans i ciutadanes i estem segurs que la seva figura anirà fent-se més gran quan el temps vagi proporcionant de forma inexorable la justa perspectiva que configura la real dimensió de les coses i de la ciutat. Per tant, orgull i reconeixement.

En segon lloc, avui també el grup municipal està impregnat d'un sentiment especial, d'una emoció que ens desborda. No és gens estrany que tinguem un sentiment de pèrdua, és legítim, lògic, inevitable, però sobretot és humà. Un sentiment des de la més estricta dimensió humana com a persones que som.

Jordi Valls no ha estat únicament el nostre alcalde, sinó que per sobre d'això ha estat i és un excel·lent company. En la tradició socialista l'expressió company tradueix la nostra concepció de fraternitat i el nostre esperit de família. Sempre que tinc oportunitat -i avui aquest parlament m'ofereix una de molt especial -, he manifestat la meva convicció en què els socialistes ens comportem com una família extensa, i com a portaveu actual del grup municipal hauria de dir que aquest esperit de fraternitat ens uneix i significa molt per a tots nosaltres.

Jordi Valls a partir d'ara ja no formarà part del grup municipal Socialista, però sí serà com tots els que han format part alguna vegada del mateix, membre titular del nostre consell de cohesió. El nostre consell de cohesió és un òrgan informal en què tots els regidors passats i actuals del grup municipal ens reunim periòdicament per fer xivarri, per passar-nos-ho bé, i per expressar la nostra estimació i la nostra emoció. Del nostre consell de cohesió ell era el president, ara haurem potser de rellevar-lo, però ell continuarà essent membre titular del nostre consell de cohesió.

Comprendran dins d'aquest sentiment de pèrdua i també sabran disculpar-me per aquesta expressió tan oberta de sentiments en un acte polític i institucional. En relació a aquest sentiment de pèrdua aquests dies he llegit expressions, - totes efectivament des de la bondat i des de la bona fe -, com a final d'etapa, acabament d'un cicle, la dificultat per trobar substituïts, etc. A la nostra societat

sovint relacionem el reconeixement i la marxa de persones amb els finals de les coses, amb l'acabament i les cloendes dels projectes, i això és un error. Ja he dit que pel grup municipal Socialista la marxa de Jordi Valls implica un inevitable sentiment en la seva dimensió humana i personal, però també ha de quedar molt clar que el nostre projecte no s'anomena Jordi Valls. No porta noms ni cognoms, ni va començar ni acaba amb Jordi Valls. El nostre projecte es fonamenta en les idees socialistes de progrés, solidaritat i justícia socials, amb els valors de la ciutadania democràtica i amb una clara vocació de govern.

Et desitgem tota mena d'encerts i èxits, Jordi. És per això que en tercer lloc els vull també parlar d'una sensació i percepció que avui també ens envolta, que és l'optimisme. No és contradictori la vinculació d'aquest acomiadament amb un futur imaginat. Ara ens toca segur governar i culminar aquest mandat que va començar Jordi Valls i acabarà un altre alcalde socialista. I governarem amb el nostre compromís amb el pacte de progrés que tenim amb els nostres socis de govern, amb Esquerra Republicana i amb Iniciativa, amb determinació i dedicació. Aquest és el paper dels socialistes, però també tenim l'obligació i el dret d'imaginar un futur que volem compartir amb tots els ciutadans i ciutadanes de Manresa. Amb Jordi Valls el nostre projecte és el mateix que sense Jordi Valls. És el projecte socialista i el compromís social i polític amb la ciutat de Manresa. En aquests moments estem vivint una transformació que ha suposat un enorme canvi social, econòmic, cultural i urbanístic, i liderat des de fa onze anys per Jordi Valls, però si m'ho permetes, Jordi, i si m'ho permeten, liderats també pels socialistes.

Gràcies a tots i a totes per la vostra atenció i per la vostra paciència a l'hora d'atendre a les meves paraules

Molta sort i salut alcalde, honorable conseller, però per sobre de tot, company Jordi."

L'alcalde comença la seva intervenció i, en primer lloc, agraeix les paraules de tots els grups municipals i la presència de tothom que avui l'ha volgut acompanyar. Diu que ell sí que ha hagut de preparar el discurs:

" A vegades, són les coses més segures i inevitables les que mantenim més allunyades de la nostra consciència. Crec que la ment humana deu funcionar així per evitar que la visió del final ens impedeixi fer bé allò que compta i allò que compta és el trajecte.

El fet, però, és que el final arriba, i sempre t'agafa insuficientment preparat, amb temes oberts, converses pendents i algun que altre problema emergent

que tot just havia començat a captar la teva atenció. La vida no espera i, mal que pesi, cal fer el ritual de posar una ratlla. Cal dir, *fins aquí hem arribat*.

I en una professió com aquesta, que exigeix vocació, i dedicació exclusiva, canviar de feina suposa fer un tall traumàtic en la pròpia vida, que és també, en bona part, la vida d'aquelles persones que comparteixen amb tu les hores del dia, que comparteixen les teves dèries, els teus neguits i les teves alegries i que entre tots hem compartit il·lusions i projectes..

Coneixeu prou bé la meva propensió a fer metàfores amb teixits humans – de vegades no molt afortunades però sí aclaridores - a convertir els termes en carn i ossos. Deu ser per això que avui sento que la carn se m'esquinça per dins, i que quan abandoni definitivament aquestes sales on he passat els millors anys de la meva vida, hi quedarà un trosset de la meva persona, perdut, irrecuperable. És tot metafòric, però us asseguro que també fa mal.

Un poeta uruguaià, en Mario Benedetti, va escriure que *de vez en cuando es bueno ser consciente de que hoy, de que ahora, estamos fabricando las nostalgias que descongelarán algún futuro...* És per això que no penso estalviar-vos una mirada sobre el trajecte que m'ha portat fins aquí, i que en bona part hem compartit tots plegats.

Perquè de cap manera puc oblidar les persones *que em van saber inocular el virus de la passió política*, les que em van obrir tot un món quan més ho necessitava i més ho podia aprofitar!

Com oblidar la visió moral d'en Quim Collado, el judici certer i l'obstinat d'en Joan Canongia, l'exemple d'en Jacint Carrió... NO VULL DEIXAR-ME A NINGÚ. Esteu tots dins d'aquest balanç i d'aquesta sensació. Tots els companys i companyes que m'han acompanyat en aquest viatge durant tot aquest temps. També tots els treballadors de la casa i especialment els de l'Alcaldia, (els meus col·laboradors més propers). Sense la seva complicitat fidel jo segur que no m'hauria orientat prou bé en l'itinerari. També els treballadors de societats, fundacions, organismes que depenen de l'Ajuntament i que en la meva condició d'alcalde he hagut de presidir.

Junts vam formar un equip molt unit, un equip que per a la primera etapa del camí, aquella en què les il·lusions fan possible engendrar i fer créixer els millors projectes és necessari. És clar que res no hauríem fet sense l'escalf de tota la bona gent del PSC de Manresa, dels homes i les dones que gosen implicar-se i, amb aquest gest tan senzill i alhora tan complicat, fan possible la democràcia local.

El socialisme em va aportar el convenciment que les persones i les comunitats poden canviar, que poden avançar cap a millor si es treballa bé i es prenen les decisions adequades. Per això mai vaig desesperar de la situació de Manresa, d'aquell declivi lent, més agre que dolç, que venia de molts anys enrera i que ens estava paralitzant.

Els meus companys i jo estàvem convençuts que es podia “donar la volta” a la ciutat, però també sabíem que sols mai no ho podríem aconseguir. Necessitàvem persones que compartissin la nostra manera de veure les coses, allò que se'n diu “complicitats”.

Un cop de fortuna va permetre que aquestes persones ens trobéssim en el lloc i en el moment adequats, i en el moment clau, tothom va aportar tant com va poder, amb la màxima generositat, perquè teníem clar que no podíem malmetre l'oportunitat de recuperar i transformar en positiu la nostra ciutat.

Així va néixer “el pacte”, (el de l'Om, el del disquet, que es va batejar de diverses maneres). Un dels primers tripartits, però nosaltres parlàvem de pacte de progrés perquè té més connotació política que geomètrica, i m'atreviria a dir que el més estable de tots. Una obra de TOTS els regidors i regidores dels tres grups de govern que han passat per l'Ajuntament durant aquests onze anys, del PSC, d'ERC i d'ICV-EA, però en aquest punt, em permetreu un agraïment especial a diferents persones: en Ramon Fontdevila i en Josep Ramon Mora per l'aposta que ells també van fer per aquell pacte, i posteriorment la Núria Sensat, amb la seva continuïtat, aportant-hi el seu pes polític i les seves qualitats humanes, que no són poques.

Amb els anys, com li passa a qualsevol “matrimoni” i la Núria ja hi ha fet referència que si la parella és de tres membres encara és més complicat, vam saber superar les crisis que ens van anar preocupant, però com tot bon matrimoni, hem construït infinitament molt més del que s'hagi pogut malmetre per interessos partidistes, o a vegades, simplement per malentesos.

I he d'acceptar també, per ser just i equànim, que part de l'estabilitat i de la capacitat de tirar endavant grans projectes ha vingut del lideratge obert i constructiu que s'ha exercit des dels grups municipals de l'oposició. El consens, el desacord i la crítica han estat dosificats amb molt sentit comú, i amb això la ciutat n'ha sortit molt beneficiada.

I diré més: estic convençut que el futur de Manresa dependrà, en bona part, de mantenir aquesta capacitat d'entesa transversal, entre forces polítiques diferents. Cal que ho tinguem molt en compte ara que s'ha demostrat que des

del poder municipal sí que es pot transformar la realitat, i ara, també, que la ciutat s'ha fet més gran i té al davant reptes nous, i més complexos.

No crec que sigui el moment de fer un llarg balanç, entre altres coses perquè afortunadament Manresa gaudeix de mitjans de comunicació plenament compromesos amb l'escrutini puntual i crític de la gestió municipal, als quals avui també vull donar les gràcies perquè conjuntament també hem fet trajecte.

Permeteu-me, però, que faci esment de les fites més significatives. Una mica de balanç sí que de fer:

I començaré, com no podia ser d'altra forma, per la meva dèria, de la recuperació dels vells símbols de Manresa per part dels propis manresans i manresanes. Recuperar-los, perquè? Doncs per tenir espais de qualitat per fer-hi coses noves, les coses que ara necessita una ciutat, i per plasmar en la pedra la síntesi entre tradició i modernitat que sempre he defensat com a fórmula de redreçament col·lectiu... i, què carai! Per recuperar, o si m'apureu, per construir l'orgull de ser manresà.

De Casa Caritat a Centre d'Iniciatives per a l'Ocupació, de Casino a biblioteca i centre cultural, de Fàbrica Balcells a Conservatori de Música, de magatzems Jorba a oficines i habitatges, d'escorxador a biblioteca, de masia de Can Font a centre d'interpretació de l'aigua... i a curt i mig termini viurem també la recuperació del teatre Kursaal, de la Fàbrica Nova i de la Fàbrica dels Panyos, de les piscines, etc.

Però no tan sols ens hem centrat en recuperar els edificis. També ha estat prioritària la renovació d'espais simbòlics, amb el criteri d'augmentar tant com fos possible l'espai públic: el carrer Guimerà i el seu entorn... i altres molt ben encarrilades, com la Reforma, la plaça de Valldaura, la de Sant Ignasi i molts altres espais que vindran "en cadena", gràcies en part al Pla de Foment de Barris de la Generalitat, sense oblidar ni la plaça Sant Domènec, ni la plaça Clavé ni la plaça Major.

Una tercera "pota" de la transformació física ha estat la dels nous creixements urbans, uns creixements que hem intentat, sempre que ha estat possible, que servissin per reutilitzar espais en desús, per relligar la trama urbana i per donar més qualitat a sectors urbans que n'estan mancats: Bases de Manresa, sector de Carrasco i Formiguera, Divina Pastora, Francesc Macià, els Ametllers, Valldaura... i tot el que ja està venint, i que ens ha de completar la trama: la Parada, sector Concòrdia, Tossal dels Cigalons i Fàbrica Nova.

Certament, la conjuntura econòmica ha empès tot això cap endavant, però des d'aquí hem dedicat centenars d'hores a impulsar, dirigir, planificar i millorar els processos; i, sobretot, a assegurar que les plusvàlues generades revertissin al 100% en la comunitat, ja fos guanyant espai públic, ja fos guanyant recursos per finançar inversions municipals. D'això és de les coses que tots ens n'hem de sentir més orgullosos.

I la quarta i darrera pota, llargament negligida i aparentment negligible, són les infraestructures de serveis, les que permeten que la ciutat pugui llevar-se cada matí i funcionar: el clavegueram - el de Sant Joan d'En Coll que ahir, en l'homenatge de la República, parlàvem que els alcaldes i els regidors de la República ja van començar a fer-lo- la recollida i gestió dels residus, l'enllumenat... quants diners s'hi han destinat? Un munt; era necessari? No, era imprescindible, i són competències municipals, les més bàsiques i obligatòries i, sovint, les més oblidades,

Però ens equivoquem si pensem que aquest govern ho ha fiat tot a l'entorn físic; tan sols cal fer un repàs cronològic dels nous serveis i programes que s'han anat creant per adonar-se que l'Ajuntament de Manresa intervé actualment en més àmbits i ho fa amb més intensitat que mai. Òbviament, els nous equipaments s'han fet per ubicar-hi nous serveis: pensem en tots els serveis del Casino, el CiO, el CEDEM, l'oficina de turisme, la ludoteca, el Punt d'informació i atenció a la dona, el Flors Sirera, les escoles bressol, el nou servei adreçat a les Famílies,... i d'altres que són promoguts per entitats autònomes, però que reben un suport incondicional de l'Ajuntament, començant per l'aposta universitària i tecnològica: CTM, FUB, biblioteca universitària..., passant per nous serveis de suport social i acabant per la reforma sanitària, que si fins ara ens ha fet anar de corcoll, a partir d'ara estic convençut que ens donarà moltes alegries.

Ben segur que em deixo coses, però el fet clar és que han crescut els pressupostos per consolidar estructures tècniques i per prestar cada cop més serveis. I també ha crescut fortament el suport al teixit associatiu, perquè moltes entitats han sabut adaptar-se i aportar projectes de gran valor social.

I ja que parlem d'entitats, no em puc estar de fer una referència, a més donar-li les gràcies, a la participació ciutadana, aquest tema comodí tan útil per a programes i debats electorals, però que quan t'hi poses de veritat, és dur com "picar pedra", i mai del tot satisfactori. Tanmateix, aquest govern ha anat obrint cada cop més àmbits i aspectes de la gestió municipal a la participació ciutadana, i també en podem estar críticament orgullosos.

Se'm dirà que tots o gairebé tots els avenços tenen un "però", més gran o més petit. I és cert: en la vida, en la individual com en la col·lectiva, no hi ha pràcticament res que surti gratis. Com a Alcalde, sempre he cercat el camí més profitós per a Manresa, i que millor s'adaptés a les circumstàncies canviants de l'entorn.

No cal que us digui, en aquest punt, que la nostra realitat urbana, com la del país, canvia d'una forma accelerada: els sistemes de producció i treball, l'allargament de la vida, la mobilitat en tots els aspectes, les noves migracions, les formes de vida individual, familiar i social... tot això provoca petits terratrèmols que ens obliguen a anar replantejant els objectius a perseguir i redefinint les accions a emprendre, si no volem quedar, tot d'una, sepultats per l'onada del futur. Es pot fer, però és feixuc, demana grans dosis de paciència i constància. I ho hem de fer entre tots, entre els departaments municipals, entre les administracions, i entre els sectors públic, privat i associatiu.

Tanco balanç per reconèixer que, evidentment, no tot ha estat perfecte, ni tot ha estat ràpid, ni tot ha arribat en les condicions que la ciutadania esperava.

Lamento, per exemple, no haver pogut fer una renovació més a fons en els barris de més enllà del primer eixample: equipaments, Nucli Antic i nous creixements eren prioritaris i han absorbit recursos econòmics i energies. Quedarà per als propers mandats la tasca d'iniciar la renovació dels grans barris dels anys 60-70, per dotar-los de més serveis i incrementar la qualitat del seu espai públic.

I lamento també no haver dedicat prou atenció a aquesta casa, al propi Ajuntament. Tots estem d'acord en què, després d'invertir tant en la ciutat, ara l'Ajuntament haurà d'invertir en ell mateix, simplement per assolir el mateix salt de qualitat i modernitat que ha fet Manresa. Aquesta Casa ha de ser un espai digne, adequat a la realitat i les aspiracions de Manresa.

I toca modernitzar-se també en alguns aspectes clau, com l'atenció al ciutadà o el control de la gestió pública, més enllà del control de legalitat, aplicant sistemàticament mesures d'eficiència i eficàcia...

Les coses estan força ben encarrilades, i si no, confio plenament en què hi haurà bon criteri per rectificar-les. I més ara, en què les dones tenen autoritat política i democràtica en aquest Ajuntament com mai havien tingut. Ja era hora i s'està notant.

Vull que la ciutat vagi molt bé; sé que la ciutat anirà molt bé.

Marxa en Jordi Valls però seria un error pensar que el futur d'aquesta col·lectivitat pot dependre només de una sola persona. No ho ha estat fins ara. No ho serà a partir d'ara.

I coincideixo en el que s'ha dit: sí que s'ha tancat un cicle, és evident, però només és el meu cicle personal.

La ciutat, la seva evolució, la seva transformació i els lideratges que l'han impulsat, segueixen essent els mateixos i estic convençut que encara seran més fermes i més consistents del que ho han estat fins ara.

N'estic segur i convençut. I ho seguiré veient de molt a prop perquè Manresa és i seguirà essent LA CIUTAT que estimo, que estimem tots i totes, i com hem dit moltes vegades, fem entre tots i totes.

Sóc i continuaré sent veí i "contribuent" d'aquesta ciutat. Manresa m'interessa; però no només això: Manresa m'apassiona, m'agrada, me l'estimo.

Com diu el poeta, *Quan surts per fer el viatge cap a Ítaca, has de pregar que el camí sigui llarg, ple d'aventures, ple de coneixences...*

Hores d'ara, jo ja no sé quin serà el meu camí a partir d'ara, però del que sí estic segur és que jo ja he trobat la meua Ítaca, que no és altra que Manresa, la que sempre m'acompanyarà al llarg de la part del viatge que encara em queda per recórrer i que, això sí, ja no podré fer amb la garantia de la proximitat de la vostra guia i companyia.

Moltes gràcies per tot, i, de tot cor, Fins sempre."

L'alcalde sotmet el dictamen a votació i s'aprova per unanimitat dels 25 membres presents i, per tant, esdevé acord plenari amb el contingut que ha quedat reproduït.

Un cop tractats tots els assumptes, l'alcalde aixeca la sessió, quan són les 13 h i 5 min la qual cosa, com a secretari general, certifico, i s'estén aquesta acta en els fulls del paper segellat de la Generalitat de Catalunya número i correlativament fins el

El secretari general

Vist i plau
L'alcalde